

Beste mensen,

In de meivakantie was ik weer op werkbezoek in Sayap Kasih. Deze keer was ik samen met mijn zus Karin. Heel bijzonder om dit samen met haar te mogen beleven. De reis verliep voorspoedig en het was een fijn weerzien met de kinderen en begeleidsters in Sayap Kasih. Met het oog op het realiseren van het huis voor jong volwassenen met een meervoudige beperking, hebben we tijdens dit werkbezoek verschillende huisbezoeken afgelegd. We zijn naar dorpen in de buurt van Tomohon gereden, maar ook naar plaatsen verder weg. We zijn bij 7 jongeren op bezoek geweest, en twee daarvan zouden in aanmerking kunnen komen voor een plekje in Sayap Kasih voor jong volwassenen. De overige vijf personen, worden door de ouders omringd met liefde en goede verzorging. Een van deze gezinnen ontroerde me... Een moeder, een vader getroffen door een hersenbloeding, en een meervoudig beperkte zoon van 28. De liefde en de kracht die de moeder uitstraalde naar haar gezin vond ik zo bijzonder. Ze gaf aan dat de verzorging van haar man en zoon erg zwaar voor haar was "maar zolang ik het zelf kan doen", zei ze met

stralende ogen, "dan zorg ik voor

ze". Ik heb diep respect en bewondering voor deze vrouw. Tijdens een huisbezoek bij een jong kindje, werd ik geraakt door een alleenstaande moeder van 18 met een kindje van anderhalf jaar met hydrocephalus (een waterhoofd). De prognose is dat het ventje niet ouder wordt dan 8 jaar. De liefde die de moeder heeft voor haar kindje was zo mooi. Ze gaat met het jongetje naar buiten om een wandeling door het dorp te maken, en ook neemt ze hem mee naar de kerk. Tijdens de twee uur durende dienst heeft ze haar zoontje op de arm en geloof me, een hoofdje met de omtrek van 84 cm is groot maar ook heel zwaar. Deze moeder wil, zolang het kan, graag zelf voor haar kindje blijven zorgen.

En hoe gaat het met alle mooie, prachtige, lieve en bijzondere kinderen in Sayap Kasih... Over het algemeen goed. De kinderen zien er verzorgd en ontspannen uit en we zien altijd blijde gezichten. Anita heeft weer problemen gehad met het beentje wat ze anderhalf jaar geleden had gebroken. Het stond in een vreemde knik, en haar beentje was heel erg opgezet. We hebben er opnieuw een röntgenfoto van laten maken en daarop was te zien dat de botten haaks tegen elkaar aan zijn gegroeid. Uit het gesprek met de dokter kwam naar voren dat ze, in verband met de zwakke conditie van Anita, niet veel voor haar kunnen betekenen. Anita lijkt er op dit moment zelf geen hinder van te ondervinden. Ze is vrolijk, lacht veel en altijd in voor een grapje. Helaas kan Anita, door de stand van haar bovenbeen, niet meer in haar rolstoel zitten en ligt ze de hele dag in haar bed. Epe, de grote liefde van Anita, ligt ook altijd in bed of in een box. Hierdoor is er een ernstige doorligplek op zijn heup ontstaan. Ik heb contact opgenomen met een bevriende apotheker in Manado en zij heeft medicijnen voorgeschreven. Toen we na 2,5 week naar huis gingen was de wond bijna genezen. Met Reky, de verwaarloosde jongeman die hele dagen alleen thuis op bed lag, gaat het prima! Hij woont nu 8 maanden in de panti en hij heeft zijn plekje gevonden. Hij "zeurt" niet meer om koffie, heeft een eigen bed (dus hij hoeft niet meer in de box te slapen), hij eet en drinkt goed, hij doet enthousiast mee met de activiteiten en hij geniet van alle aandacht. Helaas is zijn moeder, nadat zijn vader overleed, niet meer bij hem op bezoek geweest.

Vlak voor mijn komst is er weer een nieuw kind in de panti komen wonen. Melanie is 12 jaar, ernstig meervoudig beperkt en een heel lief meisje. Haar moeder is overleden en haar vader kon de verzorging niet aan. Genoeg redenen voor een plekje in Sayap Kasih.

Melanie

Zoals jullie weten is de panti aan de binnen- en buitenkant opgeknapt. Onder andere de muren van de slaapkamers van de kinderen zijn geverfd. Samen met mijn zus hebben we de slaapkamers opgevrolijkt met verftekeningen op de muren; hartjes, bloemen, ballonnen, vliegers en auto's. Het was een hoop werk maar het ziet er zo gezellig uit. De slaapkamers hebben we ook meteen maar voorzien van blauwe lampen. Tijdens de nacht geeft dit rust en vallen de kinderen ontspannen in slaap.

Na ongeveer een week ging de pomp, die water naar de panti pompt, kapot. Dus...geen water. Niet om te douchen, niet om te wassen, geen water om te koken of de wc door te trekken. Op zo'n moment

realiseer je je pas hoe vaak je water gebruikt. Het was best lastig, maar met een beetje improviseren, is alles goed gekomen. Overal stonden emmers en tonnen in de tuin om water op te vangen, want de regen kwam met bakken uit de hemel. Niets lekkerder dan douchen met regenwater.

Ondanks dat heel veel zaken binnen de panti steeds beter georganiseerd zijn, ben ik altijd blij met vernieuwingen en verbeteringen. In de tijd dat we er waren zijn er: badkamerkasten gemaakt, de douchebrancards aangepast, speelbogen bevestigd aan de bedden en boxen van de kinderen die bedlegerig zijn, en heeft iemand een stellage gemaakt om schommels aan te hangen. Dit zijn speciale

ligschommels, meegenomen uit Nederland. We hebben om beurten met alle kinderen geschommeld en ze genoten allemaal. Ook hebben Karin en ik voelborden gemaakt en nieuwe speeltjes aan de speelrekken gehangen. We hebben isolatiedekens meegenomen die een knisperend geluid maken bij iedere beweging die het kind maakt. Dit was een groot succes. Verder heeft de klusjesman een speelwiel gemaakt. Aan de spaken hebben we plastic balletjes bevestigd. Als je aan het wiel draait, dan bewegen de gekleurde balletjes en maken geluid. Ademloos keken de kinderen naar het draaiende wiel. We hadden ook boomwrackers voor de kinderen meegenomen. Boomwrackers zijn gekleurde plastic buizen waar je muziek mee kan maken door ze tegen elkaar aan te slaan. Deze buizen zijn een succes en worden intensief gebruikt.

Voelbord

Speelwiel

Boomwrackers

Het personeel heeft gevraagd om uniformen dus sinds een paar maanden loopt het hele team afwisselend in een licht blauw, bordeaux rood, oranje, of zwart en grijs uniform.

Op de ochtend van ons vertrek kreeg ik nog de vraag of ik wat aanpassingen wilde doen aan verschillende rolstoelen. Toen ook dat allemaal weer in orde was, kon ik gedag zeggen, kusjes uitdelen en op weg gaan naar het vliegveld...

Lieve groet, Michelle